

VORA VORA

Humus

El debat sobre la denominació Països Catalans és recurrent, com els bolets. Hi ha qui l'usa amb naturalitat i hi ha qui ho viu com una nosa. I ambdós posats, polítics al cap i a la fi, poden patir d'obsessió, que és quan la ruixada s'intensifica i puja la humitat. Com que el nom fa referència a una realitat cultural i a una entelèquia política, fóra bo desdramatitzar una mica la cosa –ni usar-lo és una gran bestiesa pròpia d'independentistes degenerats, ni estigmatitzar-lo ajuda gaire a superar el que no deixa de ser un símptoma d'anormalitat– i treballar seriosament en els punts en comú entre els qui el gasten en una mesura o una altra. Quan el debat deixi de girar al voltant del nom, i això vol dir que cadascú continuarà defensant les denominacions que vulgui fins que el sentit de l'humor i el temps posin les coses al seu lloc, i es parli de polítiques concretes, desapareixerà, a poc a poc, la discussió familiar sobre com bategem la criatura. En el programa cultural a les eleccions autonòmiques d'un dels partits integrants del tripartit es parla de "concertar amb la resta de les comunitats autònomes implicades polítiques comunes en matèria lingüística", de "liderar un projecte conjunt amb la resta de territoris de parla catalana per al foment i projecció de la llengua catalana" i d'"eixamplar l'educació en la cultura en l'àmbit dels Països Catalans". I en aquest darrer punt, se cita Joan Fuster: "No és la cultura que fa el país sinó el país que fa la cultura." N'hi ha dos més, de partits, en el Govern de la Generalitat, és cert, però he triat el programa del partit del president. Qüestió de protocol.

Joan Mari
joan_mari@hotmail.com

La crònica

El programa de Cuní i les madureses de Nadal

Dissabte, 27 de novembre

Premi per a Burguera. Francesc de Paula Burguera, periodista, escriptor i fundador del Partit Nacionalista del País Valencià, és la personalitat guardonada amb el premi a la trajectòria professional, cultural i valencianista durant l'edició del setè sopar dels premis que organitza anualment el Club a la Nostra Marxa. Miquel Gil (millor cantautor) o l'entitat Acció Cultural del País Valencià (defensa de la llengua) també reben dos guardons, en un acte intens que aplega més d'un centenar de persones i que reconeix el bon treball d'escriptors, grups musicals i artistes fallers.

Dimarts, 30 de novembre

Les madureses de Nadal. El portaveu del Govern de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Nadal (PSC), critica la gestió d'un company de Govern però de partit diferent, Rafael Niubò (ERC), pel fracàs a Fresno. Nadal parla que l'estratègia no s'havia madurat prou. Potser volia comparar-ho amb la maduresa amb què va arribar el Govern espanyol a la ciutat californiana, tenint en compte les diverses denúncies que s'han fet des de Colòmbia, Txèquia i Xile, i el reconeixement que n'ha fet el representant italià a l'assemblea de la Federació Internacional de Patinatge, Sabattino Aracu. El que segurament no estava gens madur és la influència del PSC al seu partit federat, el PSOE, a fi que, si no volien ajudar, com a mínim que no fessin campanyes en contra.

Per cert, les crítiques de collita pròpia de Nadal cap a Niubò van deixar sorpresos els socis de govern republicans. Potser la mateixa perplexitat explica la lentitud de reacció dels companys de partit de Niubò al Govern. De fet, va caldre la gestió d'un alt dirigent del partit republicà per corregir les crítiques de Nadal cap a Niubò, que finalment va fer la consellera d'Educació, Marta Cid (ERC), llavors màxima responsable del Govern

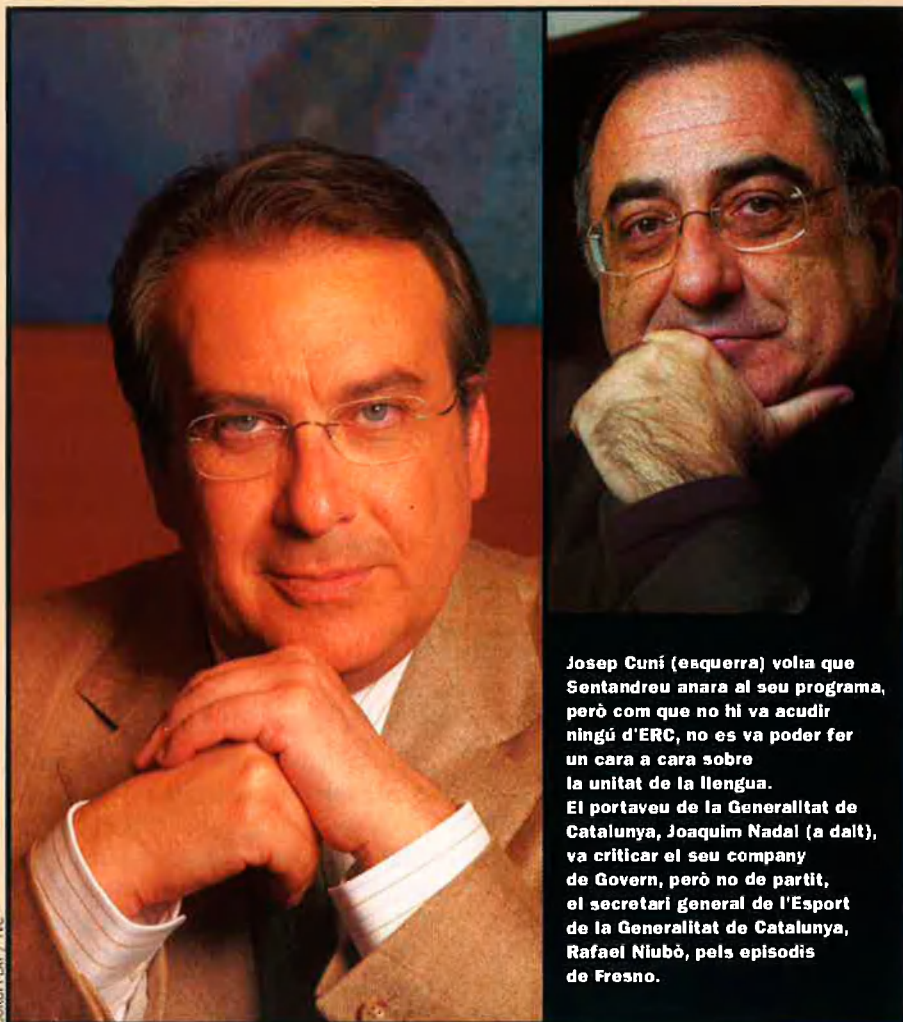
en funcions (Maragall era a Mèxic i Bargalló, a Escòcia).

Dimecres, 1 de desembre

Cultura catalana, primera lliçó. L'Institut Ramon Llull es passeja per la Fira del Llibre de Guadalajara. La Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el president es mostren eufòrics per la projecció exterior que ha agafat la cultura catalana amb la presència a la Fira. Una cultura catalana que la Conselleria entén com a bilingüe i que també agrupa autors que escriuen en castellà, llàstima que, sovint, aquests autors, més que identificar-se amb Catalunya, s'identifiquen només amb Barcelona, com bé va dir Juan Goytisolo a Mèxic en rebre el premi Juan Rulfo i declarar-se "barcelonès" i obviar tota referència a la cultura catalana. Potser ja seria hora que acceptéssim sense complexos què és i què no és una cultura. I no calen gaires debats, només cal un cop d'ull més enllà de les fronteres de l'estat. És a dir, on hem de posar Tom Sharpe, que escriu en anglès des de Llarfranc, o Joan-Lluís Luís que ho fa en català des de l'estat francès, o el mateix Tísner quan ho feia en català des de Mèxic? **Jutges balears donen "papers" als immigrants.** El jutges de la sala del contenciós, del Tribunal Superior de Justícia de Balears, han condemnat l'administració central a Balears per donar "papers" a un nombre indeterminat –unes dotzenes– d'immigrants que compleixen els requisits per tenir-ne però que l'administració, per raons burocràtiques, s'endarreriria a lliurar. De fet, és un avanç de la regulació massiva que s'espera per a l'any vinent, quan entri en vigor la nova normativa anunciada pel Govern estatal. Es calcula entorn de 30.000 els immigrants que hi ha a Balears actualment sense "papers".

Dijous, 2 de desembre

Majorica, en lluita. Els 120 treballadors de l'empresa mallorquina de perles Majorica, que va arribar a ser un emblema

Josep Cuní (esquerra) volia que Sentandreu anara al seu programa, però com que no hi va acudir ningú d'ERC, no es va poder fer un cara a cara sobre la unitat de la llengua. El portaveu de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Nadal (a dalt), va criticar el seu company de Govern, però no de partit, el secretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, Rafael Niubò, pels episodis de Fresno.

empresarial per a l'illa i per a totes les Balears, estan en vaga indefinida en protesta per la manca de concreció del pla de viabilitat de l'empresa. Tothom en tem el tancament. De moment, el Govern balear ha constatat que l'empresa està produint fora de Balears, amb la qual cosa incompleix el pla de viabilitat. El fantasma de la deslocalització amenaça cada vegada més intensament l'empresa que fou exemple d'èxit empresarial i que des de Mallorca comercialitzava les seves perles arreu del món.

Calatrava defensa les seues torres. L'arquitecte valencià Santiago Calatrava ha presentat la seua maqueta de quatre gratacels de 300 metres d'alçària, projectats per construir a la Ciutat de les Arts i de les Ciències de València. Segons Calatrava, les torres seran "una fita urbana, un element referencial per a tota la ciutat". I també per als avions, és clar, que hauran d'esquivar-los.

Divendres, 3 de desembre

Sentandreu i Cuní. El reeixit programa de Josep Cuní a TV3, *Bon dia, Catalunya*, programava un cara a cara entre l'ultra Juan García Sentandreu, imatge del blaverisme visceral, i "algun representant" d'ERC per parlar –o el que siga– sobre la unitat de la llengua. Però resulta que, d'ERC, no hi va ningú, perquè consideren que no hi ha res a discutir pel que fa al tema i sobretot amb aquest personatge, i el cara a cara ha de suspendre's. No deixa de ser curiós que TV3 oferesca el seu plató a Sentandreu, sobretot si es té en compte que aquest, un parell de nits abans que se suspenguera l'hipotètic debat, havia dit en la televisió reaccionària Valencia Te Ve que la primera mesura de Coalició Valenciana quan participara del poder polític havia de ser eliminar els repetidors que permeten que arribe el senyal de TV3 i el 33 al País Valencià.

Bojos pel golf

La Conselleria de Territori i Habitatge de la Generalitat Valenciana, regida per Rafael Blasco, va protagonitzar l'arrancada de la legislatura en prometre la promoció de 100.000 habitatges de protecció oficial, amb una bona part per a lloguer. Ara com ara, i a banda del PHN, és el capítol més cridaner del programa del PP indígena, i sembla, pel que diuen, que ja se n'han enllestit un terç i compromès un grapat més. Així, almenys, ho publiquen els diaris. Tanmateix, l'esmentat departament, i hem de suposar que amb la benedicció del Molt Honorable president, s'ha compromès amb un altre desafiament de gran volada: omplir de camps de golf el País Valencià. Hi ha un cert embolic amb la llei –encara projecte–, però cap incertesa en l'objectiu. Es tracta, en definitiva, d'estimular les esmentades instal·lacions esportives regularitzant les relacions –drets i deures– amb els complexos urbanístics que habitualment comporten. Qüestió de realisme. Si el golf i els jubilats d'Europa han d'envair-nos, que ho facen amb ordre. Almenys, que ens donen temps per recollir les últimes collites i vendre el ramat. Els valencians produïrem taronges i encisams, però al Marroc, on ens han ofert terres a bon preu i grans facilitats. Hi ha voluntaris per a tot.

Jo pense que és inútil lluitar contra la fatalitat. El país, tant el PP com el PSPV, ha apostat pel golf i la tercera edat. Podrà decebre'ns, però això és el que hi ha. No es parla d'una altra cosa. Moble, calcer, tèxtil, lampisteria... anacronismes. El nostre futur és el golf, les rajoles i la gerontologia. A més a més, que treballen els joves immigrants! Xe, un paradís gràcies al golf!

J. J. Pérez Benlloch